

[Empty rectangular box]

ДЕЛО № 19 г.

Да се любим на ИНАТ

/ инт. сценарий /

Започнато на 19 г.

Завършено на 19 г.

Съдържа листа

[Empty rectangular box]

С И Ф - Б О Я Н А
Първи творчески колектив

НИКОЛАЙ ВОЛЕВ

ДА СЕ ЛЮБИМ НА ИНАТ
/литературен сценарий/

По едноименния роман на ЧАВДАР ШИНОВ

София, 1984 г.

Знам, че иска да те жени
майка ти за дипломат!
Ти не си съгласна, Жени, -
с мен се любиш на инат!

/популярна естрадна песен/

Да се любиш на инат?

Защо не!

Радо Пешев, например, най-редовно го правеше. Тананикаше си, искаме да кажем, тази лекомислена песничка непрекъснато. И в неговия случай имаше пълно единство между форма и съдържание - Радо Пешев беше шофьор. Експедитор на плодове и зеленчуци в база сто и седем. Член на малка, но сплотена около кантарджийката Стефка Джонгозова бригада. Гаро Майната, Мончо и Ален Делон бяха останалите шофьори.

Та беше му се набила в главата на Радо тази песничка. Напоследък често я пускаха по програма "Хоризонт". С нея започваше и завършваше работния му ден. Пееше си я той докато циганите хамали товареха тъпоносата "Ифа", докато минаваше през кантара на Стефчето, докато извозваше пълните с витамини плодове и зеленчуци до магазините, докато се прибираше в къщи с новата си "Лада".

Точно така беше и днес!

Бърна се от работа Радо и паркира "Ладата" пред блока. След това влезе в мазето, зарови се в рафтовете и измъкна една кутия от маратонки "Адидас". Но понеже беше с гръб към нас, не можа да се види какво в същност прави.

След малко Радо влезе в тристайния си апартамент. Панален наистина, но затова пък пълен с какви ли не скъпи вещи. Стереоуредбата дънеше децибелите, жената на Радо приготвяше вечерята, а 14-годишният му син доста сръчно "хващаше" мелодията от уредбата и я възпроизвеждаше на електрическата си китара.

– Как е Пламбо? – разроши той закачливо модната прическа на сина си.

Пламен му намигна към разтворения върху масичката ученически бележник. Радо взе бележника и се отпусна във фотьойла. Кина Пешева мигом се появи със запотена бутилка ракия и салата върху поднос. Наля му. Радо отпи и бодна домати. Погледна бележника и доволно се ухили на поредната шестица:

– Бравос, Пламбо! Само така! – разписа той шестицата.

Пламен дойде при баща си и мълчаливо му посочи другата страница. Тази за забележки и съобщения.

– Това какво е? – попита Радо

– Ами... директорът те вика!

– Що бе, Пламене?

– А, нищо! Сръбяхме се ~~там~~^{нещо} с един учител! – разсея се синът към уредбата.

– Пак беля някоя, а! Ей, ще отнесеш боя някой ден, да знаеш! – закани се не много сериозно бащата и отпи едра глътка от запотената чаша.

Събитието всъщност съвсем не предвешаваше кой знае каква драма – седеше на другия ден Радо Пешев в кабинета на директора, обзет от притеснението и страха, който ни обхваща по навик, когато разговаряме с училищни директори и слушаше за поредната беля на сина си.

– Разбирате ли, другарю Пешев! – чупеше пръсти директорът и с театрална развълнуваност ходеше напред-назад в кабинета си. – Да вземем и да организира масов протест! Просто главата ми не го побира! Да направи, как да кажа... демонстрация!

Директорът чупеше пръсти не защото събитието го беше чак дотам разстроило. Директорът беше горд с красивите си бели

длани и тънки чувствителни пръсти на цигулар и винаги, когато разговаряше или поучаваше някое от подведомствените му хулиганчета ги размахваше под носа на събеседниците си, потриваше ги нежно, оглеждаше ги с тревога, сякаш искаше да каже: "Глей сега какви пръсти! Какви красота! А може да им се случи нещо! Примерно, на някоя врата да ги притиснат!..."

— Настройва целия клас против учителите, разбирате ли? Имам сведения, че неведнъж си е правил такива шегички!

— Какви шегички?— съвсем притеснен триеше чело бащата.

— Недвусмислени! — разчупи пръсти директорът. — С другаря Проданов, преподавателят ни по пеене!

— Какво е направил? — попита Радо.

Директорът не отговори веднага. Постоя прав, загледан в купите и грамотите, после седна до Радо на дивана:

— Отличник! Това добре! Но изведнъж заради него, цял един клас започва да се смее на учителя си! И то не извън училището, да речем, а в клас!...

— Викам му, какво има, Пламене?! — внезапно се показа иззад ~~лицето~~^{фикуса} лицето на самия учител и гласът му се оказа женски. — А той знаете ли какво ми вика?! Знаете ли вие какво ми каза той !? — разтрепера се учителят по пеене.

— Проданов, успокойте се, Проданов! — размаха длани директорът.

Проданов глътна две хапчета, дойде при Радо и го погледна с влажни очи.

— Знаете ли, вие, какво ми каза синът ви?! Вие, вика, другарю Проданов, пеете фалшиво!!!

При тези думи, коленете на учителя по пеене, като че същисани от чудовищната наглост на обвинението, отказаха да носят изтерзаното тяло и той рухна на дивана, от другата страна на Радо Пешев

- Представете си, стоя аз на катедрата, а целия клас ме гледа, и как да кажа, по най-недопустим начин ми се смее!!!

В кабинета изведнъж стана тихо. През полуотворения прозорец се виждаше училищния двор, сред който красиви, белокожи, дългокраки и нахагани младихора имаха час по физкультура.

- Ат, ваа...ат, ваа! - долиташе гласът на чевръстата, облечена в червен анцунг учителка.

Радо Пешев седеше притеснен между двамата педагози. Погледна с кратък, виновен поглед учителя по пеене и едва изговори нещо като извинение:

- Ами той... свири на китара!

- Сега всички свирят на китари! - отново се разтрепера тенорът. - А аз, другарю, консерватория съм завършил! В ония мрачни години!

- Проданов, достатъчно! - изправи се директорът. - Той ще трябва да се извини! Попова - обърна се той към класната. - Трябва да се извини! Публично.

Класната на Пламен, почти момиче кимна, а Радо Пешев с внезапна всеотдайност скоочи от канапето.

- Ама разбира се, че ще се извини, другарю директор! Как така няма да се извини! Ние едно време учителя за бог го имахме, а той да се смее!

И този ден преди да се прибере, Радо влезе в мазето. Отново се рови дълго в рафтовете и отново измъкна кутията от маратонки "Адидас". И пак застана така, че не можа да се види какво точно прави. Постоя известно време, въздъхна и забута кутията обратно.

Пламен си беше в къщи. Очевидно знаеше за посещението на баща си в директорския кабинет и по тази причина стереоуредбата мнечеше. Деветокласникът, чинно наведен над бюрото си пишеше някакво домашно.

Радо се отпусна, както винаги във фотьойла, Кина го обслужи както винаги със запотеното шише и салатката.

— Значи вече повече² от учителите знаем! — извика Радо към стаята на Пламен.

— Какво стана? — попита ~~нико~~ дребната и незабележима женица.

— Абе, глупости! Детска му работа! — отвърна тихо той, но за пред Пламен извика строго. — Ти чу ли какво казах!

Родителят все още не беше се ядосал. Не изглеждаше да е много разтревожен от постъпката на сина си.

— Полюбувай му се! — обърна се към жена си Радо. — Казал на учителя си по пеене, че пее фалшиво!

— Какво? — изпраши се женицата.

— Какво, какво! Пее фалшиво учителят му, а той му го казал! Пред всички!

Пламен седеше напрегнат и някак хем нахакано, хем виновно продължаваше да пише домашното си.

Това започна да ядосва Радо.

— Представяй си! — родителствуваше той — Да каже това на един висшист!!!

Висшист! Колко неща събираше експедиторът на плодове и зеленчуци в тази дума. Колко неслучили му се празници в миналото, колко надежди и колко планове за бъдещето...

— Да беше се засрамил поне от годините му! Побелял човек! Болен!

Момчето не отвърна нищо. Не вдигна дори лице от тетрадката. Майката стоеше права, мълчалива и някак си с лице на икона.

Упоритото мълчание на Пламен ядоса Радо окончателно.

Стана и отиде при непокорния си син.

– Как така бе! Как така ще говориш на учител! А? Как така ще разправяш, че пее фалшиво!

– Той наистина пее фалшиво! – през стиснати устни, с очи вперени все така в тетрадката, отвърна момчето.

– Ма ти чуваш ли се какво говориш! Той е всшист! Той консерватория е завършил! Консерва-тория! – наблегна Радо.

– Всички знаят! И директорът го знае! Но си мълчат! Правят се, че не е така!

– Абе, ти да не искаш да кажеш, че и аз не мога да карам камион? – побесняваше вече Радо. – Имам ли аз документ, че мога да карам? Имам ли, питам те? Казвай, какво мълчиш!

На Радо изведнъж му се прииска да му извърти един шамар. Но се спря.

– Имам ли?! – изкрещя той в ухото на сина си.

Момчето уплашено вдигна глава и тъжно го погледна.

– Имам.

– Е? Той също има документ, че не може да пее фалшиво! Ясно ли ти е! Тапия си има! Диплом! Колко години е учил! Консерватория! повтори любимата сложна дума шофьорът-експедитор.

После се обърна гневно към жена си:

– Щото не съм го бил! Затова е всичко! Ясно ли ти е?

– Недей, Радо! Ела, седни! – помоли го тихо жена му.

– Кога имате пеене?

– Вдругиден – отвърна момчето.

– Искам веднага щом влезе в клас, да му се извиниш! Пред всички! Ясно ли е?

Момчето отново беше свело глава към бюрото, загледано упорито пред себе си.

– Мене гледай? – Чуваш ли? – посегна към сина си Радо.

- Радо, недей! - проплака жена му.

Бащата хвана сина забрадичката. И рязко обърна лицето му към своето: - Чуваш ли?

- Да! - стиснало зъби, отвърна момчето и в очите му блесна такава недетска острота и омраза, че Радо Пешев чак се уплаши.

3

Момчето на Радо Пешев, този слабичък, с едва наболи мустачки Пламен, отказа да се извини в часа по пееие, макар че преподавателят, обиденият Проданов, стоеше до катедрата и дълго и величаво чакаше извинението на непокорния ученик.

- Е, докога да чакам? До края на часа ли?

Пламен стоеше прав до чина и мълчеше.

- Питам докога? Ясен ли е въпросът? До-ко-га? - изпищя тенорът с женския си глас.

- Докато вие искате! - каза Пламен, при което Проданов извади с треперяща ръка тубичката с хапчетата.

- Стефке, - обърна се той към най-близкоседящата до вратата ученичка - Повикай класната си!

Докато Проданов си наля вода, докато с мъка преглътна хапчетата, класната пристигна.

- Какво има Проданов? - попита тя.

- Има! Нова демонстрация! Ето това има!

Класната погледна мълчаливо стоящия Пламен и разбра всичко.

- ~~Излезте веднага~~ Пламене, излез! - каза строго тя и тръгна към коридора. Пламен я последва.

- Така-а! Да започваме! - съобщи на класа поуспокоения Проданов.

В коридора младата класна на Пламен не искаше да защитава авторитета на Проданов.

Дори искаше още веднага да му каже, че не трябва да се извинява. Но не го направи.

– Пламене, ясно ми е всичко! – въздъхна тя. – Но няма смисъл разбираш ли! Не си струва! Извини се, после плей и отмини!

Пламен я погледна. Класната отбегва погледа му.

Откъм стаята долиташе гласът на Проданов. Запя . Фалшиво! Пламен гледаше упорито класната си. Най-после и тя го погледна. Усмихна му се, намигна му и го погали по косата.

– Извинявай! – каза тя.

От което Пламен просто засия.

5
Върна се Пламен в класа, учителят спря да миг, изчака резултата, но понеже такъв нямаше, гневно продължи, от което пееенето му стана още по-фалшиво:

– Върви, народе възродени, към светли бъднини, върви...

6
Знам, че иска да те жени
майка ти за дипломат!...

Тананикаше си Радо любимата песничка и ровеше в рафтовете на мазето. Измъкна кутията от маратонки "Адидас", но както се изправяше взе, че си фрасна главата в един напречен винкел. Кутията се търколи на пода и от нея се разпиляха бая голямо количество сини банкноти. Радо потри щипината, наведе се и събра банкнетите. После извади още няколко от джоба си, приложи ги към останалите в кутията, болката с удара му мина и той продължи да си тананика:

Ти не си съгласна, Жени –
с мен се любиш на инат!

Радо влезе в апартамента, събу обувките си и се отпусна в креслото. Погледна към Пламен с очакване. Синът нещо се колебаеше. Кина Пешева обслужи съпруга си както винаги и отново се върна в кухнята.

Радо отпи, погледна отново към Пламен и се изкашля нетърпеливо и някак заканително.

Чу се че нещо щракна.

- Върви, народе възродени, към светли бъднини върви!

Виеше се гласът, пълнеше стайте и Радо Пешев разбра, без нито дума да каже синът му, че това е онзи, обиденият Проданов и с уплаха откри, че той наистина пее фалшиво.

Известно време баща и син мълчаха.

- Ти си го записал!?! - ужаси се Радо.

Синът не отвърна. Наведе се към касетофона и усили звука докрай.

- Да бъдете благословени, о вий, Методи и Кирил...

Откъм кухнята, удивена от странното пеене се показа Кина Пешева. Тя може би очакваше, че кой знае какво излъчват по телевизията и сега, като видя ~~мълчащите~~ мълчащите баща и син, седна стъписана на стола.

Радо Пешев се пресегна и натисна копчето на касетофона. В стаята стана много тихо.

- Фалшиво ли пее?! - попита синът.

Радо Пешев мълчеше.

- Фалшиво ли пее!? - упорито попита момчето. - Кажй, фалшиво ли пее?!

Б пълно отчаяние, Радо обърна очи към празния екран на телевизора.

- Фалшиво ли пее?! - за трети път, почти разплакано попита момчето.

- Знаеш ли какво ще стане сега? - започна бащата. - Сега ще кажат, че не само правиш демонстрации, а и че си позволяваш да шпионираш учителите си!

Синът прибра машинката, излезе от хола и след малко целият апартамент се разтърси от гласа на пеещия Проданов, защото касетата сега се въртеше на мощната стереоуредба. Гласът се виеше – женствен, некрасив и неверен.

Радо запали цигара и внезапно изкрещя.

– Идиот! Пълен идиот!

Пламен се показва на вратата.

– Знаеш ли какво ще стане сега?! – продължи да се надвиква с Проданов Радо. – Сега някой от класа ще съобщи, че си направил запис на учителя си! Сега ще се намери доносник и аз отново ще отговарям пред директора!

– В нашия клас доносници няма! – каза уверено синът.

– Доносници винаги има! – каза твърдо Радо.

Радо Пешев беше прав. В класа на Пламен имаше доносници.

Паркира той "Ифата" край училището много ядосан – поне един курс щеше да му струва това посещение. Трясна вратата на камиона, погледна часовника си и забърза към кабинета на директора. Почука и влезе. При директорът имаше някаква жена в бяла рокля.

– Почакайте, ако обичате! – каза хладно директорът.

Радо увисна пред вратата и зачака. А времето летеше...

Най-после директорът изпрати посетителката едва ли не с поклони до земята:

– Ще направя всичко възможно, другарко Стефанова! Моля имайте ми пълно доверие! Обещавам ви! И още веднъж извинявайте за... инцидента! – погледна я директорът малко по-надолу от кръста.

"Инцидентът" се оказа черно петно върху скъпата бяла рокля. Точно отзад, в седалищната част.

– Моля! – хладно каза посетителката, прикри петното с чантичката си и без да се сбогува си тръгна.

– Блезте! – каза нервно директорът на Радо. – **Вие** за какво? не го позна от притеснение той.

– Ами аз съм...

– Седнете, седнете!... **Не!** Не сядайте! – внезапно извика директорът и бързо излезе от кабинета си.

На Радо започна да му идва до гуша от всичко това.

След малко в кабинета влезе чистачка с кофа и парцал.

Радо се сачиса.

– Безобразие! – долетя гласът на директорът от коридора. – Точно сега да се случи! – влезе той в кабинета си. – Ти знаеш ли какво може да ни се случи сега?! Искам всичко да светне! Бързо!

Директорът седна на удобно кресло зад бюрото си. Радо стърчеше прав.

– Вие бяхте...

– Башата на Пламен!

– А, да! Съжалявам! Съжалявам, че отново сте тук, но това е върхът на нахалството! Вие знаете ли какво е направил синът ви?!

– Не, не знам! – отвърна предизвикателно Радо.

– Да вземе и да направи запис на учителя си! Тайно! Разбирате ли, тайно!

Радо не се сдържа:

– Ами щом го е направил тайно, вие как разбрахте?

Изненадан, директорът не можа да отговори веднага на предизвикателството на шофьора. Известно време се чуваше само шумът от чистачката.

– Вие, другарю Пешев – започна меко той. – Предполагам, че имате задължения в службата си.

– Ами... имам! – зачуди се Радо.

– Впрочем, вие по професия бяхте... – уж се мъчеше да си спомни директорът.

– Експедитор.

– Да, да! Разбира се! А какво всъщност експедираше? – невинно полюбопитствува директорът.

– Краставици!...Краставици експедирам, другарю директор. Главно краставици и домати! С камцион! – каза гневно Радо.

Директорът със задоволство установи, че е успял да подтисне събеседника си. И продължи да го държи прав, като провинил се ученик, докато той се въртеше в удобното си кресло.

– Та значи, и вие и аз имаме определени задължения. Вие – да експедираше краставици, а аз – да ръководя поверената ми институция. И за да ръководя добре, съм длъжен да зная всичко което става! Разбирате ли, длъжен съм!

– Разбирам!... Обаче, аз, другарю директор, чух записа!

Директорът помръкна.

– Стоилкова, ако обичате, излезте! – обърна се той към чистачката.

– А?! – стресна се от необичайното обръщение чистачката.

– Излез, казах! Излез! После ще довършиш!

– Аха! – кимна чистачката и излезе.

– Е, добре! – каза след кратка пауза директорът. – Другарят Проданов може би не винаги пее съвсем верно. Но той е учител! А за подбиване на авторитета на учител съм длъжен да наказвам най-стро-го! Ние ще изключим вашият син!

Радо не очакваше това. Стресна се, уплаши се...

– Ама как? Как така ще го изключите?

– Той е направил запис! На учителя си! Тайно?! Вие също признахте, че е направил запис! – изправи се доволен директорът и отиде при Радо.

– Заповядайте, седнете! Вече е сухо – посочи дивана той.

Радо седна. Директорът остана прав.

– Разбира се, ние ще го изключим проформа! – каза директорът и тръгна към вратата.

– Как про...форма?! – уплаши се още повече Радо и стана.

Помисли, че всичко е свършено. Директорът хвана дръжката на вратата.

– Проформа означава, че ние ще обявим наказанието по радиуредбата, а вие ще поговорите с него! Ще му кажете, че ако се извини публично, ако се сразкае за постъпката си – изключване няма да има директорът сложи ръка на работата на родителя и Радо въздъхна с облекчение.

В този момент самотно и протяжно извън явнест и миг след това всичко наоколо закипя. Викове, глъч, тичане, топовно затръскване на врати, писъци...

– Разбирате ли ме, другарю Пешев? Да се извини! Само това се иска от него! После аз съм насреща! На него диплом с отлично поведение ще му трябва, другарю Пешев, кадърно момче е той, трябва и нагоре да продължи! А животът не прощава на тия дето нарушават правилата на играта! – завърши дълбокомислено директорът.

– Той ще се извини! Обещавам ви! – нотки на безсилен гняв имаше в гласът на Радо! И закана някаква към непокорния си син, заради който бе принуден да изтърпи всичко това.

На излизане Радо се сблъска с класната на Пламен, но толкова се беше ядосал, че не ѝ обърна внимание. Закрачи бързо по коридора.

Попова влезе при директора, а той веднага вдигна изящните си пръсти за самозащита:

– Попова, излишно е да ме убеждавате!

– Но Проданов пее балшиво, другарю директор! Нямаме право.

– А той има ли право тайно да прави запис на учителя си!?

Има ли?

Попова не отговори.

– Не мога, Попова, не мога! Той трябва да се извини!

Директорът застана до прозореца, скръстил ръце и каза сякаш на себе си:

– Ех, да можех веднага да го пенсионирам! Ама не мога! Кодекс!

Радо Пешев си пробиваше път към училищния двор. Учениците тичаха, блъскаха го и от това Радо още повече кипваше. Внезапно видя сина си сред шумна група от ученици и ученички. Пламен говореше нещо онези се кикотеха. Синът му ръкомахаше, имитираше май някой. Сакото му беше разкопчано, яката на синята риза се бе подала над ревера, връзката накриво... Обидя се събуди в душата на експедитора на плодове и зеленчуци – значи така, значи баща му се поти и черви горе в директорския кабинет, планират да го изключат, а неговия хъшлак и еняси няма. Прекарва си времето весело дори...

Тръгна Радо към сина си, някаква сила го тласна... Синът му го забеляза, млъкна, лицето му се опъна. Загледа се той в баща си и разбра намерението му. Светнаха черните му очи: "Не го прави! Чуващ ли, не го прави!..." И като самозащита продължи да размива събучениците си.

Зъл и пребледнял, Радо Пешев нахлу в групата и не удари плесник на сина си! Поне плесник да му беше ударил! В плесника все пак има нещо мъжко! Не! Хвана той ухото на момчето си, най-позорно го хвана, сякаш беше момченце в забавачница и го изви нагоре.

– Не те е срам!

Обиден, изумен, мразещ, синът постоя миг, вгледан в баща си. Очите му се напълниха със сълзи, после дръпна главата си, изтръгна се... Събучениците на Пламен се закилиха.

– Неблагодарници! – заговори Радо стъписан – Хулигани и неблагодарници!

Малкият мъж погледна баща си и на лицето ^{му} - господи! - имаше дива омраза! Постоя миг-два и рязко се обърна.

- Чакай! - настигна го Радо. - Ти трябва да се извиниш! Чуваш ли!

Момчето спря, погледна го и тихо каза:

- Той пее фалшиво! А ти... ти си крадец!!!

■ Радо Пешев се присви от болка!

- Мислиш, че не знам, нали! Ти крадеш, а мене ме учиш! - момчето се обърна и си тръгна, загуби се в тълпата.

Радо Пешев стоеше немигащ, застинал в идиотска поза.

Качи се на паркираната край училището "Ифа" и така рязко и без да се оглежда потегли, че едва не блъсна идващата насреща лека кола. Шофьорът, разбира се, му направи знак с ~~с~~ ръка: "Къде бе, идиот!" Радо Пешев отвори вратата в безсилен гняв и цветисто изпсува...

Радо Пешев наистина крадеше!

В сто и седма плодово-зеленчукова бригада поначало се крадеше. Това ставаше по следния начин. Натоварено е да кажем на колата щайги с домати, минаваш през кантара на Стефка Джонгозова. Премерва тя камиона, изважда от общото тегло тарата, ти ѝ пускаш "сухо", ей така, просто пъхаш в джоба на престилката ѝ един лев и тя си затваря очите... Камионът тежък, амбалажът-раздрънкан, ту си с резервна гума, ту без нея, резервоарът ту пълен, ту полупразен иди и докажи колко точно е натоварено. Пише значи Джонгозова във фактурата два тона и триста, а ти изкарваш всъщност два тона трис-та и трийсет... Закарваш тези трийсет кило домати в повече на свой човек - управител на магазин, той ги продава и делите...

И просто, и красиво, и безопасно!

Та крадеше Радо Пешев. И днес, след посещениято при директора продължи да краде. По начина, който описахме по-горе. Само че се вечно щастливия Радо беше неузнаваем.

Качи натоварената "Ифа" на кантара, влезе в остъклената кабинка на Стефка Джонгозова и тресна вратата.

- Кво ти има днес бе, Радо? - премери натоварения камион тя и вписа редовните трийсет кила в повече.

- Нищо ^{бе!} ~~бе!~~ Какво да ми има! Нищо ми няма! - "пусна" левчето ядосаният Радо.

- Да не би жена ти нещо, а?

- Какво жена ми, бе?

- И тя да се люби на инат! ^{а?} Ха-ха! - засмя се просташки на просташката си шега Стефка Джонгозова.

Радо дръпна грубо фактурата и трясна вратата.

Стефка продължи невъзмутимо да чопли слънчогледовите семки. Влезе следващият експедитор, красив, трийсет годишен мъж с кривогле-ди очи, наричан от всички Ален Делон.

- Ален Делон, син балон! Как сме днеска? - попита го Джонгозова.

- О кей, цуце! А ти? - "пусна" ѝ левчето Ален Делон.

- О кей! - усмихна му се кантарджийката.

Да, ~~обича~~ щастливо си живееше, малката, но сплотена бригада на база сто и седем!

В склада на магазина за плодове и зеленчуци, Балабана си подсвиркваше мелодията на онази лекомислена песничка. Заделяше отбрани зеленчуци в найлонови торби и току поглеждаше часовника си.

Най-после "Ифата" на Радо се появи. Паркира до прозореца на склада. Мрачен и разсеян, Радо влезе без да чука.

- Айде бе, Радо! Мача пропускаме!

- Много важно! - хвърли Радо фактурата върху празните каси.
 - Какво бе, Радо?
 - Какво, какво!
 - Айде, нищо! Какво караш?
 - Прахосмукачки!... ~~Не виждаш ли какво карам!~~
 - Какво бе, Радо? Какво има?
 - Краставици има! Не искаш ли?

Управителят на магазина ~~разбра~~, че с Радо днес не може да се говори човешки.

- Колко? - попита примирен той.
 - Трифсет! - с мъка изговори Радо.

Управителят бързо пресметна, после извади ~~десет~~ ^{пет} лева от чекмеджето и ги подаде на Радо. Взе ги Радо, но с някакво нежелание, което още повече ~~чуди~~ ^{чуди} Балабана.

- Ей, ти да не си болен, а?
 - Здрав съм, Балабана! Здрав съм! - изкрещя Радо и излезе без да каже "Чао".

Балабана сви рамена и прибра фактурата.

Паркира Радо "Ладата" и както винаги най-напред влезе в мазето. Зарови се в рафтовете. Рови се дълго време, измъкна се, като внимаваше да не се удари във винкела и ~~изпсува~~ ^{изпсува} за втори път в този проклет ден. Кутията я нямаше!!!

Обърна мазето наопъки, но кутията не се намери. Радо седна върху качето затуршия и запали цигара.

Бесен!

Влезе в апартамента, ~~своу обувките си и се отпусна в крес-~~
~~лото~~ Кина се появи, с ~~бутимея~~, чаша и салата на поднос.

Баласонка изграбва (за да няма свидетел) фактурата
 и излезе с паравана отгоре му

— къде е?

— Тука ли е? — попита я Радо.

— Не се е прибирал още. Какво стана?

— ~~Стана~~ ~~та~~, ~~е~~ ~~ам~~... Ти ~~не~~ да си ходила в мазето?

— Ходих.

— За какво? (Защо?)

— За суджук. Искаш ли?

— Нещо друго да си пипала?

— Не, не съм!

— Пипала си!

— Какво бе, Радо? Какво да съм пипала? — съвсем изумя

женицата.

— Нищо! Слагай да ям! — без нужда викна Радо.

— Ей сега, Радо! — засуети се жена му.

Докато приготвяше вечерята Радо направи нещо, което Кина никога не бе го виждала да прави. Затършува в стаята на Пламен, едва ли не обърна всичко наопъки.

— Радо, недей! Знаеш, че не обича да му пипаме нещата.

— Ще заобича той, ще заобича! Само да ми дойде! — закани се Радо и седна на приготвената за вечеря маса.

— Какво е станало бе, Радо? — примоли се отново Кина.

— Ще стане то, ама само да ми дойде! Слагай да ям, ти казах?

Жена му го погледна много тревожно — яденето си беше сложено

Към полунощ беше вече. Радо пушеше нервно на балкона и наблюдаваше автобусната спирка. Кина се появи на балкона по нощница, много разтревожена.

— Няма го! — прошепна тя.

Автобусът спря на спирката. Двамата се възряха с надежда, че Пламен ще се появи. Но Пламен не се появи. Радо хвърли фас.

— Аз си лягам! Ама като ми дойде ще го скъсам от бой!

Кина заплака.

Без да говори с жена си. Та само повтори. Радо. Бесе.

– Айде стига, че както ми е накиняло! – закани ѝ се Радо, но
някак тревожен и уплашен.

13

Натъкканата с десетолевки кутия от маратонки "Адидас" разбира се, се появи! Върху бюрото на сухичък следовател от стопанска милиция! До нея ~~имаше~~ още: двадесет буркана за компот, пълни с двадесетолевки, един пакет пари увити в омазнен вестник "Отечествен фронт" и найлонова торба пълна с долари. Срещу следователя седяха един до друг членовете на малката, но сплотена бригада от база сто и седем – Стефчето Джонгозова, Гаро Майната, Монго, Ален Делон и, разбира се, Радо Пешев.

– И така, скъпи мои – говореше им ласкаво сухичкият следовател. – Ние пак щяхме да ви хванем! Може би след година, след две най-много! Сега, разбира се, сме особено благодарни на сина на вашия колега, който безкрайно ни улесни. Неговите мотиви няма да разкривам пред вас, защото вие не бихте могли да ги разберете.

Бригадата гледаше мрачно към Радо Пешев, който не знаеше къде да се дене от срам.

– И така, – продължи следователят. – След като получихме информацията, за нас не беше особено трудно да ви проследим. Всичко е започнало от вас, гражданко Джонгозова, нали? Срещу едно левче на всеки курс, ^{сте} вписваха по двайсет-трийсет килца в повече. След това тези килца са попадали в ръцете на управителите на магазините, за което те са давали по пет лева на курс на всеки експедитор. Нека да направим сметката: по петима шофьори по един лев на курс, по десет курса на ден, равно на петдесет лева. По двайсет работни дни равно на хиляда лева на месец, равно на дванайсет хиляди на година, равно на шейсет хиляди за пет години. При шофьорите: десет курса на ден по пет лева на курс равно на петдесет лева, по двайсет работни дни – равно на хиляда лева на месец, равно на дванайсет хиляди на година, равно на шейсет хиляди за пет години. Пълно равенство,

граждани! Във вашата бригада равенството не е било само някакъв лозунг, а реалност! Мир, труд, свобода, братство и равенство! – завърши ефектно следователят.

Той стана, взе кутията от маратонки "Адидас" и започна да ѝ се любува:

– "Адидас"! Добър вкус, гражданино Пешев! Да не би да играете тенис? Купени са с обменени на черно долари, нали?

– Не е вярно! Не е вярно! – изкрещя Радо Пешев. – Бяха ги пуснали в ЦУМ!... В ЦУМ!...

– Радо, Радо! – започна да го буди неспящата и плачеща съпруга.

– В ЦУМ! В ЦУМ! – крещеше Радо.

Най-после се събуди и постепенно осъзна, че беше сънувал страшен кошмар.

– Радо! Пламен го няма още! – продължаваше да плаче Кина.

ще ми даде той, ще ми даде.
– ~~Опитвай се да ели при някой приятел!~~ – опита се да я успокои Радо.

– Да се обадим в милицията, а?

– Айде стига глупости! – подскочи нервно Радо – Леле какъв бой ще му хвърля! Само да ми дойде!

На другата сутрин небръснат и недоспал Радо Пешев дебнеше срещу входа на училището. Класовете бяха строени в училищния двор и правеха утринна гимнастика.

Появи се директорът, огледа доволен строените ученици. Класовете започнаха да влизат в сградата под строй и Радо Пешев с ужас установи, че Пламен не беше сред съучениците си от 9 "б".

Радо влезе в заводското хале, където работеше Кина.

и стр 21
14
??

- Какво стана? - посрещна го със зачервени от плач очи женат
- Не знам! Иди ти и разбери! Аз нямам време!
- Няма ли го!
- Нали ти казах! Иди и разбери! Нямам време!
- Ох божичко! - избухна Кина в ридания, колежките ѝ я наобико-
лиха. Радо си тръгна гузен и наистина уплашен.

Върна се Радо от работа съвсем брадясал и скапан. Пред вра-
тата за мазето спря, бръкна в джоба, напипа парите и след кратко
колебание реши да влезе обхванат от надежда, че кутията се е появила

Но кутията я нямаше. Докато ровеше забрави за коварния винкет
и отново си фрасна главата. Поради което **направи** на кайма бая чайги
и буркани.

Влезе бесен в апартамента. Огледа се и по навик се отпусна
в креслото. Никой не му донесе нито чехлите, нито ракията, нито
салатката. *Могрех да си явя и си чака.*
Принуди се да го **направи** сам. Извади шишето от хладилника
и пи **направо** от него.

Към 10 часа шишето беше ~~празно~~ почти празно, а Кина още я ня-
маше. Когато вратата щракна, Радо подскочи. Кина се появи на прага.
Погледнаха се мълчаливо и Радо разбра, жестоката истина. - Кина
държеше в ръка ученическата чанта на Пламен! Коленете ѝ трепереха,
очите ѝ бяха изсушени от плач.

Радо продължаваше да лежи на легло
Седяха край масата безмълвни, с наведени глави. Шишето пред
Радо беше празно.

- Дай ми ракия! - каза глухо той.

Жената автоматично се подчини. Отиде до шкафа, където стояха
бутилките с домашна ракия, отвори вратичката и застина. Пре-

Отва за сур до

хапа устни, после бързо затвори вратичката и се върна обратно. Седна без да каже нищо. Радо механично надигна празното шише, осъзна, че Кина не му е донесла ракия и я погледна. Тя седеше с наведена глава.

– Къде е ракията? – попита Радо.

Кина не отговори.

– Донеси ракията, казах?

Кина упорито мълчеше. Радо и удря шакар. (мълчеше)

~~Кина се приготви да отиде.~~ Отиде до шкафчето, отвори вратичката и застина. На рафта с бутилките домашна ракия, с отворен капак, стоеше пълната с десетолевки кутия. Радо много се уплаши. Затвори бързо вратичката и погледна жена си. Тя се разплака. Радо се върна обратно. Известно време седяха така. Радо механично надигна празното шише. Ядоса се.

– Донеси ми ракията! – заповяда отново той.

Покорната женица този път отказа да се подчини. Изражението на лицето и безмълвно говореше: "Няма да я донеса! Вземи си я сам!"

На Радо жестоко му се пиеше, но не смееше да отвори отново шкафчето.

Гледаше безмълвен и жена си и видя в очите ѝ някакво обвинение за изчезването на Пламен.

Помръкна, ех, помръкна животът на благоденстващия експедитор на плодове и зеленчуци!

16
↓
На другата сутрин Радо и Кина отидоха в районното управление на милицията. Пред входа Радо се поколеба, но Кина влезе без да го погледне. Засрами се Радо, влезе и той.

Страшна беше тази молба за издирване, която дежурният офицер ги накара да напишат! Диктуваше той какво беше необходимо да съобщя. Например, какви точно са били дрешките на момчето в последния ден, в който са го видяли, има ли някакви особени белези. Не, не само по лицето, а и по цялото тяло. Врагове има ли, той или семейството.

- Божичко! - прошепна обезумяла Кина. - Та така се търси мъртвец!

- Спокойно, гражданко! Рано е още да предвиждате! Най-напред ще позвъним в "Пирогов"! - набра номера той и продиктува отличителните белези на Пламен.

- Висок 178 сантиметра, коса - черна, очи - кафяви, нос - правилен, бенка на лявата плешка. Да, ученик, с ученическа униформа! Да, обикновена, тъмносиня... Чакам! - затвори той и въздъхна.

Телефонът иззвъня.

- Дежурен трето районно слуша! Да... Предупредете го че ако не престане, ще го приберем за ~~дребно хулиганство~~! Не, не може! Има си съд затова, съдът развежда, ние сме милиция!

Остави слушалката и взе да записва нещо:

- Карат се, бият се, а патрулът - кво да ги прави? Кво да ги правиш! Хора! И изведнъж - хоп - заклал я! А после - що не сме взели мерки! Как да ги вземеш тия мерки! Подпишете тука! - подаде той химикалката на Радо.

Радо подписа, а телефонът отново иззвъня.

- Дежурен трето районно! А "Пирогов"! Слушам! Да... да...

Башата и майката впериха пълни със страх очи в офицера.

- Да! Ясно! Веднага - затвори слушалката.

- Сега само запазете спокойствие! Още нищо не се знае, нали, преди да се направи идентификацията!

- Той е мъртъв! - прошепна с ужас Кина.

- Хайде сега, рибата още в морето, а вие... Нали ви казах, трябва да се направи идентификация! - натисна той копче на

вътрешната уредба - "Старшина Йлчев, колата!

17

По коридорите на "Тирогов" ги водеше възрастна санитарка.

- Божичко, умрял е! Умрял е! - плачеше Кина.

- Айде сега, умрял! - скара ѝ се санитарката - Отде знаете!

Ами може ^и да не е умрял напълно! Може да е клинична смърт! Не сте ли чували? Умрял, ама не е мъртав. И това става! - нелепо ги успокояваше санитарката.

Още щом видяха покритото с бял чаршаф тяло, Радо и Кина обезумяха. Отнякъде се появи лекар и попита:

- Това ли са родителите?

От което на Радо му прилоша и той припадна.

Когато го свестиха, Кина плачеше:

- Радо! Не е той, Радо! Не е той! - викаше пощуряла от радост тя и прегръщаше мъжа си.

Край нея, мъж и жена, явно родителите на момчето в носилката тихо плачеха.

18

Радо и Кина бавно се побъркваха. Радо не сваляше цигарата от устата си, не беше се бръснал вече пети ден и черна, остра брада покриваше сухите му бузи.

Кина мълчеше, просто седеше със сухи очи в разхвърляната кухня и в погледа ѝ имаше някакво трагично примирение.

Радо стана, отиде до шкафчето с бутилките и го отвори. Кутията си беше там. Внимателно, без да я докосне, той измъкна една бутилка и жадно отпи.

Наливаше се Радо, бързо и без сладост, на едри руски глътки.

– Записа! Ами да, записа! – заломоти по някое време той, стана на крака, при което шишето се обърна и се разля върху масата.

Отиде в стаята на Пламен и започна трескаво да прослушва касета след касета, докато от една от тях не изскочи трепетливия глас на бидения учител по пеене.

– Ето те, мамцата ти! Ето те! – с яростни очи прошепна експедиторът на плодове и зеленчуци.

Фалшивият учител пееше – тъничко и протяжно.

– Не пеел фалшиво, а? – грабна той телефонният указател и зашърси. – Не пеел фалшиво! Мамка ви! Проданов, Проданов – инженер, Проданов – артист, Проданов, Жельо, Проданов – учител. А така! – започна да набира номера по телефона.

Насреща отговориха. Чу се гласът на Проданов.

– Ало, да?

Радо усили звука докрай и поднесе слушалката към репродуктора, зловецо усмихнат.

Цял куплет изслуша Проданов преди да се осъзнае и да тресне слушалката.

Доволен Радо грабна бутилката и я надигна. Изпи последната глътка, после хвърли бутилката. Отиде до шкафа за нова. Отвори вратичката – кутията с парите си беше там. Погледна я Радо, дълго и тъпо, после я взе. Тръгна из апартамента, но не можа да намери подходящо място където да я скрие. Изнерви се. Ядоса се на кутията и я тресна на пода, до леглото в спалнята. Падна на колене пред нея:

– Добре бе, мамка ти! – изкрещя на кутията той, после внезапно прошепна. – Няма! Чуваш ли, няма! Само да се върне момчето! Ако утре не открадна, ще се върне момчето ми! – закле се пияният Радо и в този момент му прилоша. Експедиторът ее втурна към тоалетната, за да повърне – многото алкохол изпит набързо и без радост не искаше да попие в тялото и да му даде забрава.

КРАВЕЦ! Всички буркат в него!
(в монолога)
мозуката се ми говори на жена си
масе откривае, не говори на кутията

База сто и седем. Жълт и недоспал, Радо седеше в кабината, пушеше и чакаше да натоварят "Ифата". Склададжията, бай Мишо дайде и му подаде кочана с фактурите.

- Как е Радо? - подхвърли по навик той - Брада пускаме, а? Радо взе кочана.

- И дане се направиш на разсеян за двеста и втори! - предупреди го склададжията.

На Радо точно толкова му трябваше за да избухне.

- Как да стигна до двеста и втори, бе? Всичко е ~~разкопано~~ ^{разкопано!}

~~Вече.~~

- ~~Разкопано - неразкопано,~~ ^{Разкопано - неразкопано,} ще караш бавно! Вчера Мончо е стигнал!

- А ако спраскам шанга! Кой ще плаща? А, кой ще плаща!

- Графикът си е график, не ме интересува!

Бай Мишо отмина.

- Давай, бате Радо! - извика едно от циганчетата отзад.

Радо включи двигателя и така рязко потегли, че целия заден ред каси се срути.

- Ей, малоумен! Ще ни избиеш бе! - закрещяха отзад.

Радо закова "Ифата" на кантара сред облак от прах. Влезе при Джонгозова с викове:

- Всеки писка! Всеки иска! Давай! Графика, та графика! А като гръмне ресора - плащай! После премия - дръжки.

- Кво бе, Радо? Кво е станало? - попита Стефка Джонгозова.

- Говориш му като човек, разкопано е! А той двеста и втори, та двеста и втори! Ама няма да стане! Пиши за шейсет и седми!

- Не мога бе, Радо! Графикът увисва!

- И аз не мога! Да не съм танк!

- Айде стига! Ще караш по-бавно и ще стигнеш! - премери и вписа повече килца от обикновеното Стефка.

^{Тригуба}
- Пиши колкото показва кантара! - внезапно заповяда Радо

Мога
- А? - не повярва кантарджийката.

- Писна ми ~~от вас!~~ Щом е така, няма левче! Ясно ли е?

- Радо, свестите се бе, човек!

- Пиши точно ти казвам! - изкрещя Радо.

- ~~Канто~~ тискаш! - сви рамене кантарджийката и поправи фактурата - Айде карай, пък ~~както~~ ^(обидено) ~~мина~~ ^{после ще се...}...

Радо не я изслуша, грабна фактурите и тръсна вратата.

20

Караше Радо към къщи като луд. Паркира "Ладата" и се затича по стълбите. Втурна се с надежда в апартамента и видя жена си. Сама Погледнаха се за миг, после Кина седна на стола и повече не помръдна.

След около час Радо бе изпил почти цяла бутилка ракия. Стана рязко и отиде в спалнята. Клекна и измъкна кутията с парите изпод леглото. Обърна празните си джобове навън.

- Ето бе! Ето! Няма нищо! Що не се върна момчето ми? Къде е момчето, бе? Къде е момчето ми!... Добре! И утре няма! Чу ли? Няма! Само да се върне! - ломотеше пияният Радо.

21

Бучеше "Ифата" по софийските улици и задминаваше непозволено. Бив късмет имаше Радо, че не го спря катаджия.

Паркира пред магазина на Балабана и влезе в стаичката.

- А, Радо! - погледна го за миг Балабана, продължи да пише нещо в тефтера. - Кво става със сина?

- Нищо! - отвърна Радо.

Балабана стана, отвори чекмеджето, напъха вътре тефтера. Пръстите му бяха черни, задебели, с отдавна неизрязани нокти.

Ност магазин

- Та кво стана със сина?

- Нищо! - механично отвърна Радо.

(Радо побеснява)

Ръката на Балабана с обич и някак свойски мърдаше сред зелените, червени и сини банкноти.

- Колко? - попита той.

Доверие и спокойствие имаше в незаконният бизнес на Радо и Балабана - годините обща работа го бяха осигурили. Радо мълчеше - небръснат, отслабнал и изтерзан.

- А? - вдигна глава Балабана. - Колко?

- Сто тона! - каза Радо.

- Какво!

- Сто тона! - повтори Радо - Ще ти стигнат ли?

- Какво? - съвсем изумя Балабана.

- Нищо не карам, Балабана! Колкото е написано, толкова карам!

Балабана стоеше стъписан, с ръка върху банкнотите.

- Айде, стоварайте, че нямам време! - каза шофьорът.

- Радо, ~~на тебе ти е лошо~~, бе!

- Добре ~~ми е~~, Балабана! - извика Радо - Добре ~~ми е~~!

27

Вечерта Радо стоеше на балкона, пушеше и се наливаше с ракия. Кина си беше пак там - на стола в кухнята. Гледаше Радо към автобусната спирка и последните искри надежда в очите му бавно угасваха.

Тogaва иззвъня телефонът. Кина го изпревари, Радо беше много пиян. *Пага, стъва се.*

Вдигна слушалката.

- Да? - плахо каза тя и след няколко секунди избухна в ридания.

Свара! - бесен!

БАЦИ - на еднаква възраст.

1907 г. за вас. Делите си заедно. Купувате вие
Винаги ме как със хубави и чисти са свързани
Проклет. Социализмът му мислиш ли, че е

Седяха майката и бащата в районното управление на една пейка до стената, а Пламен - омачкан, мръсен и отслабнал - на стола срещу тях. Навън валеше и в размазаният от влагата прозорец, неоновото "Подаръци" на отсрещния магазин хвърляше неравни червени отблясъци.

Пълен, побелял офицер попълваше нещо в някакви формуляри и без да вдига глава говореше.

- Обикновено бягат към Варна - моряци да стават! А той, господничото, в Русе! Ще работи! А кой ще учи? Филанкишията!

Офицерът разлисти формуляра, плюнчейки дебел палец.

- А майка ти и баща ти тука какво им е било? Питал ли си се какво, какво им е било?

Офицерът вдигна очи, погледна внимателно към Радо Пешев и каза:

- Разпишете тук!

Радо стана, пиан, виновен и притеснен.

- Тука!

Радо се подписа.

- Ами това е! - стана офицерът.

- Благодарим ви! Много ви благодарим! - хвана го за ръката Кина и за малко да я целуне.

- Това ни е работата! - невесело отвърна офицерът и погледна към Пламен - От къщи не се бяга момче! От мен го запомни! Никъде не е по-добре от къщи!

Навел глава, изпосталял и омачкан Пламен Пешев тръгна към вратата.

Семейството излезе на дъждовната улица. Майката държеше намерилото се момче за ръка, притискаше го към себе си и не с

№ Първо шемара (ко новог!) и тогава
издухвакето на Пламен

30.

разбираше сълзи или дъжд се стичаше по лицето ѝ. Радо Пешев крачеше отстрани, бръкнал ръце в джобовете. Бървяха те в дъжда, мълчаливи, после Пламен внезапно се дръпна.

- Лъжете! - в смесица от ридание и омраза изкрещя момчето.

- Всички лъжете! Мразя ви! Чувате ли! Мразя ви!

Стъписани и онемели, бащата и майката стояха пред сина си, а зад тях светеше витрина и манекен с откъртен гипсов нос, набукано наблюдаваше семейното нещастие.

- Вие, дето все ни учете! А вие лъжете! Всички лъжете!

Наоколо спираха хора. Гледаха ги. Момчето направи крачка към баща си!

~~- Мама! Тая кукла! Тая нари? Мислеше, че ще знам! Ти си крадец! Мене ме учих, а, ти!?, Крадец!~~

Ужасен, Радо Пешев стоя секунда стъписан, после ръката му сама се вдигна и удари момчето. От носа му потече кръв, смеси се с дъжда. Трепереща и пред припадък Кина Пешева зацелува сина си.

- Мама! Недей, мама! Ах, мама! Недей!

Момчето плачеше, вода и кръв се стичаха по лицето му:

- Гадни сте! Всички сте подли и гадни! Всички!

Ослепял, оглушал, със спряло сърце, Радо Пешев стърчеше до витрината с манекена и дъждът биеше косата му, стичаше се по лицето, мокреше вратата му...

25

В закусвалнята на база сто и седем еспедиторите пиеха кафето си, прави, около високата маса. Радо взе кафето от бюфетчийката и се присъедини към тях.

- Радо, кво става, бе! Сина намери ли се? - попита го Мончо.

- Намери се!

Пламен соопу
кофи за Бокбуа

Здрависа на Пламен, в се от мисел,
Бява и моврзана. Тужу му джубува

– Ще се намери, разбира се! Нали ти казах, че ще се намери! обади се Ален Делон.

– Сега му хвърли един хубав бој, че да помни! – каза Гаро Майната.

– Къде го пипнаха? – попита Мончо.

– В Русе! – отвърна Радо и усети, че не му се говори за това

– И кво прави в Русе?

– Келеш! – каза Ален Делон.

– Работа е търсел! – отпи от кафето Радо.

– Що не си го оставил! Да поработи, та да му дойде акъла в главата!

– Пука им на тях за нас! – каза Гаро Майната. – Като си помисля само защо блъскам, защо гоня като луд!

– Така е! Не ти го признава никой! – подкрепи го Мончо.

– Гасете цигарите, ей! – извика бюфетчийката. – Рак хванах тука от вас!

– Ами ние знаеш ли кво хванахме от това рядко кафе! – отвърна Ален Делон.

– Иди при жена ти да ти го направи по-хубаво!

– Обичам те, Марче!

– И аз! Тебе и свекърва ми най-ви обичам!

Да, сред шегги и закачки започва работния ден в база сто и седем.

26

Неравно асфалтираният двор на базата е покрит с локви. "Ифите"-плосконоси, като боксьори са строени край рампата. Един от товарачите пее с протяжен глас:

– Я дойди либе, я дойди! Я тази вечер, я друга... Радо, изкарай твойта бе! Откога не съм я чувал!

Седи Радо в кабината, недоспал, замислен и не обръща

внимание на молбата на товарача! Погледът му е закован в остъклената кабина на кантарджийката Стефка Джонгозова. Влизат един след друг колегите-експедитори, пускат "сухото" в джоба на Стефка и излизат доволни. Дойде неговият ред.

Влезе той при вечно чоплещата слънчоглед Стефка Джонгозова и припряно каза:

- Давай, че закъснявам!

- ~~Нещо май сме~~ ^{ВЛЮБЕНИ} ~~влюбени~~, а! - погледна го Стефка.

~~Радо не каза нищо.~~ *Стефка го гледа и мълчи*

- Разсеяни сме нещо, напоследък!

- Какво искаш?

- Кинтата! Как какво!

- Кинта вече няма да има! - не без усилия каза Радо. - Свърши!

Джонгозова помълча стъписана, засмя се криво:

- И защо това?

- Моя работа! Пиши точно.

Кантарджийката механично вписа точното тегло. Радо издърпа фактурата и бързо излезе.

Замина си той, а лоши мисли обхванаха жената в остъклената кабина на кантара.

На портала Радо внезапно спря-срещу него идеше Кина.

- Какво има?

- Върнаха го от училище! Казали му че е изключен! - каза тихо жената.

- Качвай се! - извика остро на жена си Радо.

Превключи скоростите, даде много газ и така рязко отпусна амбриажа, че камионът подскочи, втурна се напред, навел глава като разгневен бик.

27

Бучеше "Ифата" зла и гневна по улиците, зъл и гневен с цигара в уста, въртеше кормилото Радо, уплашена и напрегната седеше до него жена му.

28

Спря Радо пред училището, дръпна жена си за ръка и я поведе. Вървеше той, бесен, по дългия коридор, жена му подтичваше до него. Не почука на вратата на директора. Влетя направо. Директорът се стресна.

- А! Ето ви и вас!

- Ето ни и нас! - отвърна злобно Радо.

- Седнете, седнете! - прелюбезно ги покани директорът, на което Радо отговори със ~~сво~~ ~~страхотен~~ удар на юмрука си по бюрото на шефа.

Директорът скочи на крака.

- Тоя път ще говорим прави! - каза твърдо Радо.

- Ама моля ви! Успокойте се! Знам! Всичко ми е добре известно. Избягал от къщи! Търсили го! ^{са} Намерили го ^{са} в Русе! На тази възраст се случва...

Радо тръгна срещу него.

- Вижте какво, продължи уплашен директорът и отстъпи назад. - Всъщност, момчето ви още не е изключено! Нали изключването не става така просто, трябва да се събере учителски съвет, да се реши... - продължаваше да отстъпва директорът. - То ние, знаете, поначало не смятаме да го изключваме... ако той се извини! Публично!

- А той няма да се извини! - продължаваше да настъпва срещу него Радо.

Блъсна ~~сигарите~~ пепелник, пълен с угарки, които се разпиляха върху каналето. Кина веднага извади кърпичка от чантата си и започна да почиства.

– Ако се извини, ще мине само с намаление на поведението! – директорът продължи да уговаря Радо.

– Той няма да се извини! – повтори твърдо бащата.

– Защо няма да се извини?

– Защото този учител наистина пее фалшиво! И вие го знаете! Всички го знаят!

– Дори и да е така, ^{ЩЕ} той ~~може~~ да бъде изключен ~~само~~ заради неизвинените отсъствия! Седем дни са това!

Внезапно Радо спря да върви срещу него. Спря да отстъпва и директорът.

Усети вината си Радо за бягството на Пламен, хвана жена си за ръката, дръпна я рязко надолу и двамата застанаха на колене пред директора.

– Другарю директор! Ето, аз и жена ми прекланяме глави! На колене ви молим! ^{Ще се извиним!} Само не го карайте да се извинява публично. Той е добро момче. Младо още, нищо не знае за живота! Не бива! Това ще го убие, разбирате ли!

– Той трябва да се извини! Публично! – остана непреклонен директорът.

Радо скочи на крака и отново тръгна срещу него.

– Но учителят пее фалшиво.

– Ще го изключим за неизвинени отсъствия! – заотстъпва директорът.

– Но той е пълен отличник! – почти изкрещя Радо и пристъпи заплашително.

– Знам! Всичко знам! – вървеше заднешком директорът.

Кина съобрази нещо и незабелязано премести с крак табуретката.

Както вървеше назад директорът не я забеляза, спъна се и се плъосна по гръб на пода.

Смути се, позеленя и каза със съскащ глас.

– Още утре да си взима отпускното! Чухте ли? Още утре!

Радо почувствува, че някаква дива, безкомпромисна и истерична сила го напъна отвътре, че ей сега ще направи нещо ужасно. И го направи!

Хвана жена си за ръка, пристъпи през вратата и така я затръсна след себе си, че празният коридор избумтя и се разтърси като от взрив. Парчета мазилка изпопадаха на пода. Някъде нещо издрънча и шумно се затъркаля по стълбите. От учителската стая се показаха няколко изплашени глави.

29 *Табелката директор се намушка, а*
бавно, много бавно започва да се изхлужва от вичовете,
и на пода и се изтроява (директор)

Решеше Стефка Джонгозова косата си пред огледалото, пукаше прическата наелектризирана от гребена, а камшоните един след друг се прибираха в базата. Появи се и "Исата" на Радо. Кантарджийката облече жилетката си и забърза навън, към паркинга.

Застана до колата на Радо и го изчака. Той излезе от портала без да я поглежда.

- Айде да ме свалиш! - каза кокетно Джонгозова

- Къде?

- Където и да е! *(мне!)* Все едно

Свъси вежди Радо, но ѝ отвори вратата.

- Накъде!

- Абе, карай!

Потегли Радо по улицата, а Джонгозова дълго мълча. Само от време-навреме триеше нервно длани. Покара така Радо известно време после отби и спря.

- Е, и?

- Е, и? *(дъски работи)* Какви са тези номера? *Флиртува въ* *кокетно*

- Казах ти! Повече не искам да крада!

Мъх си! Хубав! А се правиха дете!
Ти не си свгласи Радо, с мен се любих на чкал!

На кантарджийката ѝ стана много неудобно, от това че експедиторът нарече оная работа с много ясна дума.

- Не искам вече да участвам! *крада + да се участвам!* Разбираш ли?

- И ~~как~~^{как} го реши това? Яви ти се дядо господ облечен като милиционер?

Радо печално се усмихна:

- ~~Можеш да бъдеш~~^{Бъди} спокойна! На никой не съм казал нищо! Няма и да кажа...

- Защото и ти доста си прибрал! Толкова години са това.

- И затова може би...

Нервите на Стефка не издържаха.

- Мислиш, че не знам колко хиляди си прибрал! А сега - реших! Сега, моля, разкайвам се! Това ли е? Решил си да клепаш, а?

- Аз не съм доносник! - каза твърдо Радо. - Реших за себе си! Повръща ми се от всичко това!

- Кой го почна! Кажи де! Кой го почна! Вие го започнахте! - продължи наглата жена. - Всички вие, а сега - повръща ми се!

Тя помълча, после се вгледа в очите му и зададе важния въпрос.

- Кажи какво си надушил?

- Какво?

- Разбрал ли си нещо?

- Мой си ядове имам, Джонгозине! Нищо не съм надушил! - отвърна спокойно Радо.

- И какви са тия твои ядове? Да не би жена ти да се е влюбила в някой?

На Радо му се прииска да и изпраска един шамар. Такъв шамар, че очите да ѝ изхвъркнат. Натисна рязко спирачките, изсвистяха гумите, залитна напред Джонгозова и опъна колана.

- Пристигнахме! - кротко съобщи Радо.

- Така ли? - бавно откопча колана Джонгозова. - Слушай!

Ако се опиташ да клепаш, ще съжаляваш! Много ще съжаляваш да знаеш!

Прибра се този ден Радо, напрегнат и смутен, но някак доволен от себе си. Пламен си беше в къщи. Лежеше с безизразно лице на диван в хола. Радо се отпусна в креслото и Кина се появи – с бутилката и салатата. Наля му.

– А добър вечер! – високо каза Радо.

– Добър вечер! – отвърна Кина.

Пламен не отговори, стана и без да погледне баща си се затвори в ~~стаята~~ ^{стаята} си.

Кина наведе глава и се върна в кухнята. Радо дори не погледна към ракията. Криво, много криво му стана. Почука на вратата на сина си. Пламен не отговори.

– Няма да се извиняваш! – извика с надежда в гласа Радо. – Чуваш ли, Пламене! Няма да се извиняваш! Пламене!

Но Пламен мълчеше.

Бяха си легнали вече, когато Радо попита жена си.

– Ти каза ли му какво стана днес при директора?

– Казах му?

– А той какво каза?

– Нищо! Мълчи! Не иска да говорим за тебе!

На Радо му стана още по-криво. Сълзите потекоха беззвучно по лицето на Кина. Тя се прилепи към мъжа си и зашептя:

– Радо! Стига вече, Радо! Недей вече! Няма, нали! Нали, мили!

– Трай. Знам си работата аз! Ще види тя! – каза с особен глас Радо.

Кина вдигна лице към него и изтръпнала и благодарна откри, че плаче и той...

Събитията в база сто и седем започнаха още на другия ден.

Стъпи камионът на Радо върху кантара, свочи експедиторът от

стъпалото и влезе в остъклената кабина на Стефка Джонгозова. Но там го чакаше изненада:

- Контрола! - каза тя.

- Каква контрола?! - озъби се Радо.

- Да ти проверя тарата.

- Като направя този курс, тогава.

- Сега! - отсече Стефка.

- Сега?! А кой ще разтоваря?

- Не ме интересува! Контрола. Това ми е задължение!

Радо я погледна свирепо, после грабна фактурите обратно и излезе. На вратата се сблъска с Гаро Майната.

- Здравсти Радо!

Радо не отговори. Качи се на камиона и го върна обратно на рампата.

- Кво става тука, бе? - попита Гаро и "пусна" левчето на Стефка.

- Контрола! - прибра левчето Стефка. - Отвреме-навреме има и контрола!

- Брей! - учуди се Гаро. - Да не би, вие двамата нещо, а? намигна ѝ той.

Стефка се направи на ударена.

На рампата вече бушуваше скандал. Товарачите категорично отказваха да разтоварят "Ифата" на Радо.

- Айде сега, преди малко товарихме, сега да сваляме! - викаше бригадирът им.

- Оная ме проверява! Кво да правя?

- Да ти проверява нали знаеш кво!

- Нека тя дойде да сваля!

- Ай, шибани работи! Качвай, сваляй!
- Тогава Медарски да реши! Отивам при Медарски!
- Ей Радо! Кви са тия номера, бе?!
- Тука ръцете си откинахме! Ай оди се пèри!

Джонгозова проследи с поглед Радо. След малко от канцеларските бараки излезе началникът Медарски, следван от експедитора.

- Не можем да стоваряме другарю Медарски! - посрещна го бригадирът на товарачите. - Само седем души останахме! Всичко напусна! И още двама искат да напускат!

- А на вас защо ви правят проверка! - спря подозрителен поглед върху Радо началникът.

Радо погледна настрана. Идеше му да обясни съвсем простичко: "Защото отказвам да участвувам в играта, затова!" Но не го направи, разбира се...

- Питайте Джонгозова! Що мене питате?
- Елате с мен! - заповяда Медарски. - И вие!
- И аз? - учуди се бригадирът.
- И вие, разбира се!

Вижда Джонгозова приближаващите мъже и побърза да изобрази на лицето си вид на човек, който върши работата си строго, внимателно и както се изисква от инструкциите.

- Другарко Джонгозова, - запита строго Медарски. - Толкова ли е необходимо натоварено вече транспортно средство да се разтоварва за проба?...

- Контрола, другарю Медарски! - поправи го Стефка.

- Да, точно това исках да кажа! Според мен това би могло да стане, когато транспортното средство се завърне в базата за нов товар! Нали така?

- Това, другарю Медарски, може, но аз съм длъжна да правя внезапни проверки. Такава е инструкцията! Аз подписа си слагам! Ако вие ми наредите писмено, няма да правя контроли! Обаче, ако утре някоя ревизия, не знам...

Медарски се стресна:

- Вие ще си гледате работата както трябва! Контрол е необходим. И ще го упражнявате! Стриктно...

- Щото утре като стане нещо, мене ще привикат! - продължи Джонгозова.

- А ние сме само седем човека! - обади се бригадирът. - Малкият електрокар е без вилица! Всичко на ръце мъкнеме! Като напуснат всички, не отговарям...

Медарски обърна глава към Радо. Видя омразата, с която експедиторът гледаше Джонгозова.

- А експедиторите само краката си клатят! - продължи да се оплаква бригадирът. - Да сте видели експедитор да напусне? Щото ние товариме, а те прибират...

- Какво прибират? - уплаши се още повече Медарски.

- Отде да знам какво прибират! - каза бригадирът.

Медарски се изкашля.

- Другари, контрол трябва да има! Ние сме длъжни да контролираме! Не може без проверки! *Всрвтам ти затова те проверявам това е извешан ревиз*

- Не може, ама оставаме без товари! *а да*

- При такива проверки, колата ще се разтоваря от експедитора! махна с ръка Медарски. - Ще му се даде количка или каквото трябва и ще разтоварва. В края на краищата един колектив сме!

Разтоварваше Радо камиона, когато в базата пристигна Ален Делон. Изуми се от невиданата гледка, подаде глава от страничното стъкло и извира:

- Радо, кво става бе?

Вдигна лице Радо Пешев, засмя се криво:

- Нищо! Разкършвам се!

32

Същата вечер семейството на Радо Пешев мъгчливо вечеряше. Експедиторът скришом поглеждаше към сина си, но Пламен беше забил поглед в чинията и ядеше без желание.

- Е, как е в новото училище? - опитваше се да го заговори Радо с престолено бодър глас.

Пламен не отговори.

- Две шестици има вече. По история и химия! - каза с гордост Кина.

Радо видя, че Пламен бе изял филията хляб, пресегна се, взе нова от панерчето и я постави пред сина си.

Пламен не го погледна, не докосна подадената от баща му филия. Протегна ръка и сам си взе друга.

Кина видя всичко и наведе глава. Радо се изкашля:

- Рещих да напусна базата! - каза уж на Кина той. - Утре си подавам молбата!

И тъкмо да се зарадва Кина, тъкмо да каже нещо, Пламен рязко стана и демонстративно се затвори в стаята си.

Радо го изгледа и разбра. Мисъл някаква започна да го човърка.

- Ох, Радо! Добре ще направиш! - каза жена му с въздишка на облекчение.

33

- Ще видим! - отвърна неопределено шофьорът.

На следващият ден Джонгозова отново върна Радо за проверка:

- Контрола! - каза отново тя предизвикателно.

- Добре! - някак се зарадва Радо. - Щом трябва! - зарадва с

тук следва нечетливо писан текст, вероятно изрязан или пребиран

той, да зарадва се, че не го беше оставила онази, че заплашена и засегната се е почувствувала...

Стоваряше той щайгите и изведнъж му се доця. Онази, глупавата песничка:

– Знам, че иска да те жени
майка ти за дипломат!

Ти не си съгласна, Жени, –
с мен се любиш на инат!

– Давай Радо, трудо е песен! – извика някой.

Товарачите се бяха събрали и го наблюдаваха с интерес.

Наблюдаваше го и Джонгозова – с изкривена от гняв физиономия. Дразнеше я, ужасно я дразнеше пеенето на Радо.

Ален Делон спря камиона до рампата, изгледа подозрително колелата си, но този път не каза нищо.

След малко още два камиона се долепиха с маневра до рампата. Гаро Майната и Мончо спочиха от кабините, изненадани от гледката.

– Радо, кво...

– ... става бе! – заостроумничи Радо. – Става! На морето дупка става! Джонгозица контролира! Това става! Пази да не се краде!

Разбира се, на тримата експедитори се стори, че онази дума, произнесена всъщност съвсем нормално, отекна като камбана в двора.

Натовари последната щайга Радо, затвори капака и прекара камиона на кантара. Влезе при Джонгозова, наведе се над главата ѝ със светнали очи и отчетливо каза:

– Курво!

Джонгозова пребледня. Не, по-точно посивя! Смъкна се кръвта от главата ѝ, изхвъркнаха навън воднистите ѝ очи.

– Курво! – повтори с радост експедиторът.

Дишана тежко, с трепереща ръка, Джонгозова записа нещо във фактурата. Радо стоеше до вратата и нелепа хлапашка усмивка имаше на лицето му. Гледаше той кантарджийката и чакаше какво ще се случ

– Ще ме запомниш ти, копеле мръсно! – тежко, глухо и страшно вдигна глава тя. – Ти ще ме запомниш мене, копеле!

Взе хартиите Радо, изсмя се хрипливо и излезе, без да затвори вратата. Качи се в камиона, заля и подкара:

– Знам че иска да те жени,
майка ти за дипломат!...

На кантара стъпи нов камион. Ален Делон влезе при Джонгозова.

– Стефче, кво става тука, бе? – остави левчето на бюрото той.

Без да каже нещо, Стефка Джонгозова направи невероятното!

Не прие левчето на Ален Делон! Отблъсна го!

– Какво? – изумен запримитва с кривогледи очи хубавецът.

– Нищо! Дигай си кинтата и заминавай!

Ален Делон погледна фактурата, сравни с бърз поглед цифрата на кантара – Джонгозова му беше написала точно тегло. Нито килце отгоре!

– Я ми обясни какво става?

– Оправяйте се първо с оня кретен Радо и тогава!

Стъписан и объркан, Ален Делон прибра левчето:

– Нещо да не са надушили, а?

– Питайте Радо! Той ще ви обясни! – отсече Джонгозова.

Ален излезе навън – изтръпнал, пълен със страшни подозрения. Подкара камиона и след малко спря. Обърна се и видя как Джонгозова не прие левчето на Гаро Мейната. Потегли и така взе завоя, че едва не отнесе с каросерията един стълб...

37

В края на работния ден Гаро Мейната чакаше Радо на паркинга при колата му.

– Здравсти Радо!

– Здравсти!

- Мега днеска, а?

- Горещо е!

Стояха двамата от двете страни на колата и мълчаха известно време.

- Ти без колата ли си? Да те сваля, а?

- А, не, с колата съм!

Отново замълчаха.

- Казвай Гаро! - подсети го по някое време Радо.

- Абе, Радо, що така бе?

- Ами така бе, Гаро! Писна ми!

- Айде сега! - не повярва на обяснението Гаро и забърка за цигара.

Радо му подаде от своите. Запалиха и двамата.

- Имам си причина, Гаро!

- Каква причина бе, Радо?

- Моя! Лична! Не бой се, на никой няма да кажа. Ти ме знаеш!

Замълчаха.

- Ами що така изведнъж бе, Радо!

Радо не отговори. Пот се стичаше по лицата им, но двамата продължаваха да стоят така - прави под лятното слънце.

35

Пламен гледаше нещо пред телевизора. Щом баща му влезе, той го загаси и отиде в стаята си.

- Пламене! - извика с молещ глас Радо. - Ела гледай, бе Пламене! Не ми пречиш!

Пламен не отговори.

Радо постая с наведена глава, после влезе в спалнята. Измъкна кутията с парите и се загледа тъпо в сините банкноти. Ритна кутията и тя се завря под леглото.

А Стефка Джонгозова страдаше!

Люпеше слънчогледовите семки, гневно плюеше люспите на пода и наблюдаваше Радо Пешев. Товареха камиона му на рампата, а той пееше глупавата си песничка.

С песен влезе Радо при Джонгозова.

- Контрола! - изплю семката тя.

- Защо? - попита страшно Радо.

- На идване беше с резервна гума! *Села с кмета!* ~~Видях те как я свади!~~

- Слушай, курво! Добре знаеш, че от два дена карам без резервна.

- Нищо не знам! ~~Видях те, че я сваляш!~~

Помълча Радо после се усмихна на Джонгозова и каза:

- Е, добре! Полезно нещо е движението.

От което Джонгозова още повече се вбеси.

Разтваряше Радо камиона, пееше напук онази малоумна песничка, когато Ален Делон дойде при него. Потупа го по рамото.

- Що не напуснеш бе, Радо!

- Що да напусна?

- Ами струва ли си да работиш за една заплата тук!

- ~~А ти що работиш?~~ *Струва са' този работ, заеги се идрува*

Помълча Ален, извади цигарка "Марлборо".

- Що разбърникваш локвата бе, Радо? Какви са тези глупости?

- Няма да напускам, Алене! *Не искам!* ~~Нямам причини!~~ Това е!

Ален Делон седна на една празна каса и се загледа в пеещия си колега.

- Ти не си съгласна Жени -

с мен се любиш на инат!

На инат се любеше Радо Пешев. Ясно беше! И някак си сладко приятно му беше.

- Глупак си ти, Радо! Глупак! - каза Ален Делон и се изплю.

Отново качи камиона на кантара Радо, слезе от кабината, казал от умора, но пак заля на инат:

– Знам, че иска да те жени,
майка ти за дипломат!...

Джонгозова започна да оглежда камиона.

– Гледай, курво! Гледай! Виж гума има ли? И манивела виж дали има!

Джонгозова се качи в кабината, превъртя ключа и се загледа в стрелката на резервоара.

– Контрола! – каза тя. – Източил си нафта.

Радо спря да пее. Побесня.

– Как съм я източил ма? Къде да я източа?

– Не ме интересува! Резервоара ти беше пълен, а сега!

– Празен е от сутринта! Сега отивам да зареждам.

– Резервоара ти беше пълен! Отивай да стоваряш! Контрола! Привлечени от виковете наоколо започнаха да се събират шофьорите.

– Виж какво, мръсна кучко! Виж какво! – пристъпи заплашително Радо.

– Внимавай какво говориш! – развика се Джонгозова. – Чувате ли го какво говори?

– Ма ти луда ли си! Къде да източа резервоара! Къде да го източа?!

– Стоваряй и карай колата за контрола.

Радо я погледна, плю и се качи в кабината. И вместо да потегли и да освободи кантара за чакащите камиона натисна ръчката за сваляне на капака и всички изумени видяха как задния капак с жужене се спусна надолу... Зад стъклото Джонгозова все така непреклонна и съсредоточена чоплеше слънчогледовите семки.

Радо отиде отзад и започна да сваля щангите.

Нервите на чакащите шофьори се опънаха.

– Е, и какво? – попита мрачно Ален Делон.

– Тука да провери! – тръскаше щайгите Радо. – Резервоара съм източил! Резервната гума съм свалил! Нека гледа тука! Свалям пред нея, товаря пред нея! Чиста работа!

И отново запя онази шантава песничка.

– Радо! Бавиш ни! – каза мрачно Ален Делон.

Джонгозова излезе. Облегна се на вратата с вид на инспектор от стопанска милиция и се загледа в експедитора-бунтар.

Появи се Мишо склададжията.

– Какво става тука? Може ли някой да ми обясни какво е това?

– Проверяват ме! Контрола след контрола! – обясни Радо. – Гумата съм свалил! Нафта съм източил! Двигателя съм сменил! Сложил съм мотоциклетен! По-лек, та да изнасям!

– Радо, идиото! Гледай каква опашка!

– Не ми викай на мене! На нея го кажи!

– Кой го кара тука да разтоварва! Той нарочно го прави! – развика се Стефка Джонгозова. Да се дръпне на рампата!

– Няма рампа! – напругаше жилести ръце Радо. – Рампата, после пак-контрола! Аз да не съм кран!

– Абе вие маменцето ми разкатавате! – ръкомахаше Мишо. – Четирсе тона домати гният там! Ясно ли ви е?

Качи се в каросерията Ален Делон, хвана се свирепо за щайгите

– Айде, стига викане! Давайте!

Качиха се и останалите експедитори и започнаха да помагат на Радо пред смаяния поглед на Джонгозова. Затвори се тя, люто зашегната, в остъклената си станция. (!!! Да се получи фалшиво усещане, че се ~~намираме~~ ~~в~~ ~~тази~~ ~~ста~~ ~~ция~~ ~~и~~ ~~не~~ ~~оща~~ ~~ва~~ ~~раз~~ ~~да~~ ~~прав~~ ~~ка~~ ~~к~~ ~~во~~ ~~то~~ ~~си~~ ~~ще~~ ~~??~~.)

Съвсем скапан от умора Радо Пешев се прибра последен в базата. Пусто беше наоколо. Сваля ризата си и отиде на чешмата.

Когато се върна да си облече ризата видя, че двете предни

my - експедитора замало fr го свирепост
2. Да си каже само в станцията че Радо казва да си каже
3. Радо казва да си каже

гуми бяха спаднали. Огледа той и видя дупките – от нож бяха, или нещо подобно. Запали цигара, седна, поседя малко, после стана и започна да сваля гумите.

Беше вече тъмно, когато постави гумите обратно – залепени и напомпани. **Сд**ръжна крика, запали цигара и седна да почине.

Ударът дойде внезапно, отзад, по главата. Радо изстена, понечи да се обърне, но нов удар, по слабините го прасна на асфалта. Засипаха се ударите, глухо захриптяха по тялото на Радо. Методично и мълчаливо... **Най-**после, като по сигнал, престанаха.

Изхлузиха се сенките на трима души покрай оградата, изчезнаха в храстите.

А там, до камиона, лежеше безжизненото тяло!

Страшно!

Отнякъде се чу женски кикот...

38

Зазоряваше се вече когато **Радо** се размърда, изправи се с мъка, подпрян на една ръка, огледа се, спомни си.

Избърса кръвта от лицето си, с усилие стана на крака, започна да се катери към кабината на камиона...

39

Когато видя мъка си **Кина** изпищя! Лежеше будна в леглото, не беше заспивала.

– Радо! Раденце! Господи, Радо!

С огромна издутина на окото, с черни отоци по лицето, със засъхнала кръв по дрехите и косата, с разкъсана риза, пращен и мръсен Радо се опита да се усмихне – получи се нещо страшно.

В първият миг жената остана на място сякаш се плашеше да се втурне към пребития, разкривен мъж... Стреснат от вика, от стаята си излезе Пламен и застана втрещен до вратата.

- Раденце! - простена жената и се притисна до мъжа си. - Кой го направи? Защо?

- Красив ли съм? - с мъка проговори Радо.

- Защо, Раденце? Защо? - плачеше Кина, а Пламен стоеше вдървен и разтърсен и едва се сдържаше да не заплаче от душештата го болка.

- Айде, стига! - простена дрезгаво експедиторът и отстрани жена си и седна на леглото. Тя бързо донесе леген, вода, сапун и започна да мие раните.

Стискаше зъби Радо и поглеждаше към сина си. Търсеше състраданието му, искаше да му проговори.

- Боли ли? - питаше Кина и слагаше риванол на раните.

- Не! - погледна към сина си Радо.

А Пламен беше отвърнал поглед - страшни бяха раните.

- Ох ! - извика Радо, за да го накара да погледне.

Погледна го Пламен и отиде да помогне на майка си. Камък му падна на Радо от сърцето. Ухили се въпреки болките. Погали сина си по главата. И тогава Пламен забеляза кутията под леглото! В ~~началото~~ ~~Радо не разбра това.~~

- Ей, Пламбо, пусни оня запис бе, на фалшивия учител! - каза весело той.

~~И чак тогава разбра, че Пламен е видял кутията.~~

Пламен мълчеше.

- Пусни го бе, Пламене! - каза майката.

Пламен не се помръдна.

- Чакай! аз ще го пусна! - каза Кина. - Пламене, донеси го!

Отиде синът в стаята си, донесе магнетофончето и касетата и ги подаде на майка си.

- Не! - каза внезапно Радо и стана.

Очите му светеха странно. Езе касетофона от жена си и тръгна към вратата.

- Радо, къде? Раденце, къде отиваш!

- На лекар! - отвърна Радо.

Разбира се, жената не повярва.

- Ела си легни, моля те? Аз ще отида за лекар!

Радо отвори вратата. Кина се вкопчи в него.

- Радо, Раденце! Недей! Ела!

- Пусни ме! - заповяда Радо. - Пусни ме, ти казах!

Свикналата на покорност женица се подчини и се разплака.

- Ох, боже! Ох, божичко! Защо? Защо? Защо?

Радо ~~заелиза~~ по стълбите. *екачи влезе в асансьора*

В това време Пламен се беше облякъл.

- Не го пускай, Пламене! Не го пускай! - прошепна майката

Пламен тръгна след баща си.

От прозореца, майката видя как Радо се качи на камиона и потегли.

Видя още как Пламен се затича, подскочи и се покатери в каросерията.

10
Бучеше "Ифата" по улиците, вятърът разпиляваше косите на Пламен, а той се усмихваше.

Радо си бе пуснал записа с балшивото пеене.

Пристигна Радо на портала и докато вдигнат бариерата, Пламен скоочи от камиона. Скри се зад едно дърво.

Радо спря "Ифата" в средата на двора. Слезе от кабината и се огледа. Всички бяха тук – работният ден бе започнал.

Видяха го и изтръпнаха. Разбраха, че нещо страшно ще става!

Радо пусна записа, усили го докрай и остави касетофона на асфалта. Всички стояха замръзнали от изненада.

И знаеше ли какво направи Радо?

Качи се на "Ифата", постоя зъл и страшен на кормилото, хвърли недопушената цигара, запали двигателя, но не тръгна към рампата... Наду той докрай, засили камиона и налетя на кантара! Челно! Като бизон!

Дряяян!

Издрънчаха стъкла, прахоляк се вдигна, претроши се единият стълб, който държеше навеса на платформата. Железа заскриптяха, изскоочи отвътре Джонгозова – измъкна се като по чудо – безумна, с разпилени коси... Заврепя като коза, затича без посока.

Даде заден ход обезумелият експедитор, изтегли и пак се втурна!

Дряяян!

Смачка остъклената кабина, покривът се наклони. Наоколо паника! Дива бъркотия! Хора бягат, Джонгозица вреши – всичко изтръпва от вика й...

Излезе тогава Пламен и се затича към баща си. Лицето му светеше от радост, от гордост.

– Татко! Татко! ~~Обичам те, татко! Чувам ли!~~

Радо едва не заплака от радост. Буца щастие заседна на гърлото му.

– ~~Чувам те, синко! Чувам те!~~

За трети път налетя той на кантара! Засилваше и поглеждаше към сина си, който тичаше наблизо и викаше:

– Обичам те, татко! Обичам те!

Ударът беше страхотен! Навесът рухна! "Ифата" отпред вече на нищо не приличаше. Съвсем като лицето на Радо – пребита. Всичко на кайма станало, стъелото натрошено, фаровете на сол, тенеките ѝ извити, шурти водата от нагърчения радиатор.

Стана тихо.

Страшно тихо!

Разсея се прахолякът, изплува "Ифата" и видяха надничалите иззад прикритията си хора – седи Радо Пешев зад кормилото – подут и пребит. Усмехнат странно, с бели, безкръвни устни...

Някъде наблизо сладко и протяжно зави милиционерска сирена.

К Р А Й